

Sygn. akt IV CZ 36/13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Anna Kozłowska

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku K. T.

przy uczestnictwie A. T.

o podział majątku wspólnego,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 24 kwietnia 2013 r.,

zażalenia uczestnika postępowania

na postanowienie Sądu Okręgowego w B.

z dnia 19 lutego 2013 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 20 września 2012 r. Sąd Okręgowy w B. oddalił apelację uczestnika postępowania A. T. od postanowienia Sądu Rejonowego w B. z dnia 10 maja 2012 r., którym Sąd ten dokonał podziału majątku wspólnego, przyznając majątek uczestnikowi na wyłączną własność i zasądając od niego na rzecz wnioskodawczynie K. T. tytułem spłaty kwotę 113.303,50 zł, płatną w dwóch ratach.

W skardze kasacyjnej, którą postanowienie Sądu Okręgowego uczestnik zaskarżył w całości, wskazał jako wartość przedmiotu zaskarżenia kwotę 218.607 zł. Na skutek wezwania Sądu wyjaśnił, iż kwota ta odpowiada wartości wierzytelności wchodzącej zgodnie z postanowieniem Sądu pierwszej instancji w skład podzielonego majątku, dodając że wartość przedmiotu zaskarżenia powinna być określona z uwzględnieniem wszystkich składników tego majątku ustalonych przez Sąd i wynosi 223.357 zł. Skarżący stwierdził także, że w apelacji błędnie oznaczył wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 109.303 zł, gdyż postanowienie Sądu pierwszej instancji zaskarżył w całości.

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 19 lutego 2013 r. Sąd Okręgowy w wyniku sprawdzenia wartości przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną ustalił, że wartość ta wynosi 113.303,50 zł i skargę odrzucił. Sąd stwierdził, że skarżący wprawdzie zaskarżył apelacją postanowienie Sądu pierwszej instancji w całości, jednakże w zarzutach nie kwestionował sposobu podziału majątku wspólnego, lecz ustalenia w zakresie jego składu oraz sposób rozłożenia na raty zasądzonej spłaty. W takiej sytuacji wartością przedmiotu zaskarżenia jest wartość tej spłaty - równa wartości udziału skarżącego w majątku wspólnym - stanowiąca kwotę 113.303,50 zł. i na taką kwotę należało określić wartość przedmiotu zaskarżenia tą skargą, a ponieważ wartość ta jest niższa niż przewidziana w art. 519¹ § 2 k.p.c., uczestnikowi w sprawie skarga nie przysługiwała i podlegała odrzuceniu.

W zażaleniu uczestnik zarzucił, że Sąd drugiej instancji błędnie ustalił wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną, gdyż apelacja została wniesiona od całości postanowienia Sądu pierwszej instancji. Wskazał, że wartość przedmiotu zaskarżenia została w apelacji omyłkowo wskazana na kwotę 109,303

zł, odpowiadającą wartości udziału uczestnika w majątku wspólnym. Stwierdził, że wartość przedmiotu zaskarżenia skargą wynosi 223.357 zł, co odpowiada wartości wszystkich składników majątku wspólnego określonych w postanowieniu Sądu pierwszej instancji.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne.

Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie stanowiskiem w sprawach działowych, do których zaliczają się sprawy o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej małżeńskiej, wartość przedmiotu zaskarżenia z reguły nie przekracza wartości udziału skarżącego w majątku wspólnym nawet wówczas, gdy skarżący zaskarża postanowienie sądu co do istoty sprawy „w całości”. W takich sprawach dla określenia tej wartości decydujące znaczenie ma wartość konkretnego interesu (roszczenia, żądania) lub składnika majątkowego którego środek zaskarżenia dotyczy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 2003 r., III CZ 153/02, OSNC 2004, nr 4, poz. 60). Wskazując wartość przedmiotu zaskarżenia należy uwzględniać wartość poszczególnych rzeczy i praw, których objęcie lub nieobjęcie rozstrzygnięciem sądu albo sposób ich podziału skarżący kwestionuje, a także wartość roszczeń dochodzonych w tej sprawie, będących przedmiotem zaskarżenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2002 r., III CZ 98/02, OSNC 2004, nr 1, poz. 11). Ostatecznie o wartości przedmiotu zaskarżenia rozstrzyga treść zarzutów zgłoszonych w środku odwoławczym, odnoszących się do poszczególnych składników majątkowych bądź roszczeń, nie zaś samodzielnie zakres zaskarżenia tym środkiem (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2003 r., III CZ 147/02, niepubl.)

Uczestnik, wnosząc skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w B., wskazał, że orzeczenie to zaskarża w całości, nie oznaczało to jednak, że wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną stanowi wartość wierzytelności wchodzącej w skład majątku wspólnego bądź też wartość wszystkich jego składników.

Sąd drugiej instancji trafnie ustalił, że wartość ta odpowiada wartości zasądzonej spłaty i równa jest wartości udziału skarżącego w tym majątku,

jednakże nie przesądzał o tym zakres zaskarżenia skargą kasacyjną, lecz zarzuty, które zostały w niej podniesione. W skardze uczestnik nie kwestionował już przynależności do majątku wspólnego wierzytelności z tytułu nakładów poczynionych na nieruchomości osoby trzeciej, którą to wierzytelność Sąd uznał za część tego majątku, nie podważał także jego składu w pozostałym zakresie. Spór co do tego, czy wierzytelność ta wchodzi do majątku wspólnego, zakończył się na etapie postępowania apelacyjnego, bezpodstawnie zatem skarżący jako wartość przedmiotu zaskarżenia wskazał w skardze kwotę 218.607 zł odpowiadająca wartości tych nakładów, błędnie także w zażaleniu wskazał kwotę 223.357 zł mającą odpowiadać wartości wszystkich składników majątku objętego podziałem. W skardze uczestnik podniósł jedynie zarzuty dotyczące sposobu rozłożenia zasądzonej od niego spłaty na raty, zaniechania wezwania do udziału w sprawie jego siostry, której praw miał dotyczyć wynik postępowania oraz prawidłowości opinii biegłego dotyczącej wysokości tych nakładów. Ostatecznie zatem interes majątkowy skarżącego, który wyznaczał wartość przedmiotu zaskarżenia, wyrażał się w zasądzonej od niego spłacie w wysokości 113.303,50 zł. W konsekwencji, ponieważ wartość ta była niższa niż minimalna wartość przewidziana w art. 519¹ § 2 k.p.c., wynosząca sto pięćdziesiąt tysięcy złotych, skarga podlegała odrzuceniu jako niedopuszczalna.

Z omówionych przyczyn Sąd Najwyższy zażalenie oddalił na podstawie art. 394¹ § 3 w zw. art. 398¹⁴ w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.